

Ουκρανία – Ένα εθνικιστικό αδιέξοδο

Είναι πάνω από δύο μήνες από τότε που ξέσπασε η πολιτική κρίση στην Ουκρανία. Πρόκειται για μια εκδήλωση υπέρ της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Ούτε που θα το πίστευε ο Νάιτζελ Φάρατζ¹ (όπως άλλωστε δύσκολα θα το πίστευαν και πολλοί στον ευρωπαϊκό νότο). Οι άνθρωποι είναι στους δρόμους και ξεγείρονται πράγματι επειδή η κυβέρνησή τους δεν κατάφερε να συνάψει μία συμφωνία εμπορικής συνεργασίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση; Ενδεχομένως όλη αυτή η κατάσταση να ξεκίνησε ως διαμαρτυρία για την αποτυχία του προέδρου Γιανούκοβιτς να επιτύχει μια συμφωνία που ήταν «στα σκαριά» εδώ και μια δεκαετία. Το θέμα όμως έχει αποκτήσει μεγαλύτερες διαστάσεις. Τούτο αποτελεί πλέον ένδειξη του γεγονότος ότι τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει σε μια Ουκρανία που μαστίζεται από την κρίση, στην οποία δεσπάζουν οι ολιγάρχες και επικρατεί διαφθορά. Η συσσωρευμένη δυσαρέσκεια για ένα ευρύ φάσμα προβλημάτων βρήκε αφορμή και διέξοδο.

Η αποτυχία της Πορτοκαλί Επανάστασης

Όταν η υποστηριζόμενη από τις ΗΠΑ Πορτοκαλί Επανάσταση κατάφερε να διώξει τον Γιανούκοβιτς το 2004 πολλοί Ουκρανοί πίστεψαν ότι αυτό θα ήταν και το τέλος όλων των πολιτικών αμαρτιών του διεφθαρμένου μετα-σταλινικού καθεστώτος. Η ανέντιμη εκλογική νίκη του Γιανούκοβιτς ανατράπηκε και το νέο καθεστώς με επικεφαλής τον Γιούτσενκο και πρωθυπουργό την «πριγκίπισσα του φυσικού αερίου» Τζούλια Τιμοσένκο ανέλαβε την εξουσία. Όμως αυτό δεν κράτησε για πολύ. Ενώ ο Γιούτσενκο παρέμεινε σταθερός υποστηρικτής της προσχώρησης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και πιο φιλοδυτικός, η Τιμοσένκο κατάλαβε ότι η συνεχιζόμενη ενεργειακή εξάρτηση της Ουκρανίας από την Ρωσία σε ποσοστό 60% σήμαινε ότι μια συμφωνία με τον Πούτιν ήταν αναπόφευκτη. Μετά την κρίση του 2006, όταν η Ρωσία διέκοψε την παροχή φυσικού αερίου μέσα στην καρδιά του χειμώνα, η Τιμοσένκο άρχισε να δια-

¹ Ο Nigel Farage είναι υπερσυντηρητικός Βρετανός πολιτικός και αρχηγός του κόμματος Ανεξαρτησίας του Ηνωμένου Βασιλείου, γνωστός για τον δηκτικό του λόγο κατά του ευρώ. Ο Farage αποτελεί την ακραία έκφραση του βρετανικού συντηρητικού ευρωσκεπτικισμού. Τάσσεται υπέρ της αποχώρησης της Βρετανίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και της απέλασης των μεταναστών από την χώρα. Αυτή την στιγμή διατελεί μέλος του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου. (Σ.τ.Μ.)

πραγματεύεται μια συμφωνία με τον Πούτιν². Το 2009 η ίδια υπέγραψε μια μυστική συμφωνία και ήταν έτσι διατυπωμένη ώστε να αφήσει τον Γιούτσενκο (τότε Πρόεδρος) σε άγνοια. Με τα δύο κύρια παρακλάδια του πρώην Πορτοκαλί Κινήματος να βρίσκονται στα μαχαίρια και την οικονομία σε τεράστια πορεία ύφεσης (πτώση κατά 15% του ΑΕΠ το 2009)³ μετά την έκρηξη της παγκόσμιας κερδοσκοπικής φούσκας το 2007 - 8, ο Γιανούκοβιτς κέρδισε την εξουσία ύστερα από «έντιμες» εκλογές το 2010. Μετά τα οικονομικά δεινά που υπέστη η εργατική τάξη από την αναδιάρθρωση την εποχή Γιούτσενκο, ο Γιανούκοβιτς παρουσιάστηκε ως ο άνθρωπος που θα αποκαθιστούσε την «ισότητα». Κάτι τέτοιο αποτελούσε παράλογη αξίωση, αφού ο Γιανούκοβιτς αποτελεί μέρος της κλίκας του Ντόνετσκ με επικεφαλής τον πλουσιότερο ολιγάρχη της Ουκρανίας, Ρινάτ Αχμέτοφ, ο οποίος διαθέτει μια περιουσία αξίας 12 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Περισσότερο να πούμε ότι οι εργαζόμενοι, όπως άλλωστε και οι εργαζόμενοι σε ολόκληρο τον κόσμο, σήμερα βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση από ότι πριν από τέσσερα χρόνια.

Ένα από τα προβλήματα της Ουκρανίας είναι ότι κυριαρχείται από τέτοιες ολιγαρχικές κλίκες (εκ των οποίων τέσσερις είναι οι κυριότερες). Οι 50 πλουσιότεροι ολιγάρχες ελέγχουν τα 2/3 του πλούτου της χώρας. Με την ισχυρή υποστήριξη του Αχμέτοφ, ο Γιανούκοβιτς (ο οποίος στα νιάτα του είχε καταδικαστεί ως κακοποιός) δεν έχασε καθόλου χρόνο και μετά τις εκλογές επιδόθηκε σε ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Αφότου σχημάτισε μια κυβέρνηση στην οποία επικρατούσε η κλίκα του Ντόνετσκ έσυρε την Τιμοσένκο σε δίκη. Η ίδια είναι και αυτή μία ολιγάρχης με τεράστιο πλούτο που τον απέκτησε μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και σε συνεργασία με άλλους εγκληματίες που καταδικάστηκαν και βρίσκονται σήμερα στις ΗΠΑ.⁴ Η συμφωνία που υπέγραψε η Τιμοσένκο με τον Πούτιν

²<http://www.leftcom.org/en/articles/2009-04-15/the-clash-for-gas-europeans-shivered-while-ukraine-and-russia-haggled>

³<http://www.turkishweekly.net/columnist/3842/russian-economic-power-and-the-ongoing-protests-in-ukraine-amid-eu-russia-summit.html>

⁴ Ο Pavel Lazarenko ήταν επίσης πρώην πρωθυπουργός επί προεδρίας Κούτσμα. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, ο Λαζαρένκο έκλεψε 200 εκατομμύρια δολάρια και καταδικάστηκε στις ΗΠΑ το 2006 σε 9 χρόνια κάθειρξη για ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, απάτη και εκβιασμούς. Το 2004 ο Διεθνής Οργανισμός Διαφάνειας τον τοποθέτησε στο νούμερο 11 της λίστας των πιο διεφθαρμένων ανθρώπων στον κόσμο.

κρίθηκε παράνομη⁵ από το καθεστώς που την φυλάκισε προ δύο ετών. Η απελευθέρωσή της ήταν ένας από τους έξι όρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τον οποίο αρνήθηκε να αποδεχθεί ο Γιανούκοβιτς μαζί με τον συνασπισμό του (το Κόμμα των Περιφερειών και το Κομμουνιστικό Κόμμα) τον περασμένο Νοέμβριο. Ο ίδιος έχει επίσης τροποποιήσει το σύνταγμα για να δώσει περισσότερη εξουσία στον εαυτό του ως Πρόεδρος, ενώ οι συλλήψεις και οι διώξεις των πολιτικών του αντίπαλων έχουν αυξηθεί. Εάν ρίξει κανείς μια ματιά στο πώς λειτουργεί το καθεστώς Πούτιν, μπορεί να πάρει μια γεύση της κατάστασης που επικρατεί στην Ουκρανία.

Στην μέγγενη του ιμπεριαλισμού

Η Ουκρανία βρίσκεται, στην πραγματικότητα, μέσα σε ένα ιμπεριαλιστικό καζάνι που βράζει. Από το 2007 η οικονομία της παρουσιάζει μία από τις χειρότερες επιδόσεις στον κόσμο, με την αξία της μεγαλύτερης εξαγωγικού της προϊόντος -του χάλυβα- να έχει υποστεί δραστική μείωση. Τα δάνεια του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου έχουν στερέψει, επειδή το καθεστώς στάθηκε ανίκανο να υλοποιήσει τις μεταρρυθμίσεις που απαιτούνταν. Με δανειακές υποχρεώσεις ύψους 15 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που πρέπει να αποπληρωθούν του χρόνου, και ένα συνεχές έλλειμμα στον προϋπολογισμό ο Γιανούκοβιτς (ο οποίος επιδιώκει την επανεκλογή του το 2015) βρέθηκε σε απελπιστική κατάσταση. Η συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Ένωση προσέφερε περισσότερα χρήματα (27 δισεκατομμύρια ευρώ) αλλά με αντιστάθμισμα τόσους πολλούς και μακροχρόνιους όρους ώστε ο Γιανούκοβιτς να αποτελέσει εύκολη λεία για την άσκηση άμεσης πίεσης εκ μέρους της Ρωσίας.

Οι Ρώσοι από την άλλη πλευρά, οι οποίοι έχουν υποστεί τόσες πολλές ταπεινώσεις από το ΝΑΤΟ⁶ και την Ευρωπαϊκή Ένωση, πιέ-

⁵ Στην πραγματικότητα, διαμέσου της συμφωνίας πληρωμής με βάση τις τιμές της παγκόσμιας αγοράς, η Τιμοσένκο κατέστησε δέσμια την ουκρανική εταιρεία φυσικού αερίου Naftohaz, η οποία κάνει μια έκπτωση ύψους 80% στους πελάτες της, δεδομένου ότι δεν μπορούν να πληρώσουν την τιμή που έχει ορίσει ο Πούτιν. Ο τερματισμός αυτής της επιδότησης είναι μία από τις «μεταρρυθμίσεις» που απαιτεί το ΔΝΤ και πιο διακριτικά η Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα ήταν πολιτική αυτοκτονία για οποιαδήποτε κυβέρνηση της Ουκρανίας να συμφωνήσει σε αυτό.

Βλ. http://www.indexmundi.com/ukraine/economy_profile.html

⁶ <http://www.leftcom.org/en/articles/2006-03-01/gas-wars-russia-struggles-to-halt-us-encirclement>

ζουν πολλούς από τους πρώην δορυφόρους τους να συνάψουν οικονομικές συμφωνίες μαζί τους αντί να στραφούν προς την Δύση. Η Αρμενία, η ασφάλεια της οποίας εξαρτάται από την Ρωσία, είχε επίσης πρόσφατα υποστεί εκφοβισμό και επέστρεψε στο ρωσικό στρατόπεδο. Τώρα ήρθε η σειρά της Ουκρανίας. Στάθηκε αρκετό να προσφέρει ο Πούτιν την μείωση της τιμής που η Ουκρανία κατέβαλλε για το φυσικό αέριο από 400 δολάρια ανά 1.000 κυβικά μέτρα σε 268,5 δολάρια και να προσφέρει ένα δάνειο 15 δισεκατομμυρίων δολαρίων, εκ των οποίων τα τρία δισεκατομμύρια θα προκαταβληθούν αμέσως και τα άλλα δύο θα δοθούν μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου, για να κερδίσει τον Γιανούκοβιτς. Τα δάνεια του Πούτιν απευθύνονται σε όσους βρίσκονται πραγματικά σε απόγνωση, αλλά η επιβάρυνση είναι μόνο 5%, χωρίς ερωτήσεις και χωρίς τους όρους που θέτει η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι διαδηλώσεις

Η πρώτη διαδήλωση μετά την 21^η Νοεμβρίου ήταν σχετικά υποτονική. Φοιτητές και άλλοι νέοι (στην συντριπτική τους πλειοψηφία προερχόμενοι από την μεσαία τάξη) που συνειδητοποίησαν ότι το άνοιγμα προς την Ευρωπαϊκή Ένωση (και στις προοπτικές για καλύτερη εργασία) έχει τώρα μπλοκαριστεί ήταν μεταξύ των πρώτων που διαδήλωσαν και κατάλαβαν τους δρόμους, συμπεριλαμβανομένης και της Πλατείας Ανεξαρτησίας όπου η δημιουργήθηκε ο καταυλισμός που πήρε την ονομασία «Ευρωπλατεία» (Euromaidan). Παρ' όλα αυτά, στις 30 Νοεμβρίου η θέα της Μπερκούτ (αστυνομία καταστολής διαδηλώσεων) και των εφεδρικών της παρακρατικών ομάδων (*titushky*) που επετίθεντο εναντίον ειρηνικών διαδηλωτών προκάλεσαν ακόμη μεγαλύτερες διαδηλώσεις, οι οποίες ξεκίνησαν από τα δυτικά της χώρας, αλλά εξαπλώθηκαν ακόμη και στα προπύργια του Γιανούκοβιτς, στα ανατολικά και στα νότια της χώρας. Τα κατά τόπους κυβερνητικά κτήρια κατελήφθησαν σε πολλές πόλεις και έγιναν προσπάθειες για την εγκαθίδρυση εναλλακτικών δημοτικών αρχών.

Κάθε πολιτικός σχηματισμός της αντιπολίτευσης ενεπλάκη σε αυτές τις κινητοποιήσεις και ο Πούτιν έχει σίγουρα δίκιο όταν λέει ότι υπάρχει ξένη ανάμειξη στο κίνημα. Ο ίδιος επέκρινε τις δημόσιες επισκέψεις κορυφαίων αξιωματούχων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την επίσκεψη του Αμερικανού γερουσιαστή Τζων Μακκίν προκειμένου να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους προς τους διαδηλωτές, αλλά η εμπλοκή είναι βαθύτερη. Το Κόμμα «Πατρίδα» της Τζούλια Τιμοσένκο δεν άργησε να δώσει την υποστήριξη του στις διαμαρτυ-

ρίες (αφού η αποφυλάκισή της ήταν ένας από τους όρους της συμφωνίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση). Του κόμματός της ηγείται τώρα ο Αρσένι Γιάτσενγιουκ, πρώην υπουργός εξωτερικών, ο οποίος υποστηρίζει σθεναρά τις προτεινόμενες μεταρρυθμίσεις και το πρόγραμμα λιτότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγγενή με το κόμμα «Πατρίδα» είναι κόμματα όπως αυτό του πρώην μπόξερ Βιτάλι Κλίτσκο Ουντάρ, το οποίο δημιουργήθηκε με οικονομική χρηματοδότηση του γερμανικού Ιδρύματος Αντενάουερ και είναι πολύ κοντά στο Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα της Αγκέλα Μέρκελ. Ο Κλίτσκο είναι επίσης κοντά με τον Όλεχ Τιαχνίμποκ, αρχηγό του νεοφασιστικού και αντισημιτικού κινήματος Σβόμποντα («Ελευθερία»), το οποίο έχει βουλευτές στο κοινοβούλιο και είναι ομοίως αντιδραστικό με το βρετανικό BNP (Εθνικό Μέτωπο), το Τζόμπικ στην Ουγγαρία και το Εθνικό Μέτωπο στην Γαλλία.

Το Σβόμποντα και η άκρα Δεξιά είναι μέχρι τώρα οι μεγαλύτεροι νικητές. Ο Τιαχνίμποκ καλεί σε «επανάσταση» και οι υποστηρικτές του δεσπόζουν τώρα στις συγκρούσεις με την αστυνομία και στις καταλήψεις (έστω κι εκδιώκοντας άλλες ομάδες που δεν τους είναι αρεστές όπως η ομάδα «Κοινή Υπόθεση», το οποίο εκπροσωπεί την μικροαστική τάξη της Δυτικής Ουκρανίας). Ωστόσο, πολλοί είναι όλο και περισσότερο επιφυλακτικοί έναντι όλων των πολιτικών κομμάτων. Πολλοί από τους Δυτικούς Ουκρανούς, που δεν είναι φίλα προσκείμενοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, προσφέρουν χρήματα, υλικό και χρόνο ως άτομα προς την αντιπολίτευση. Η αποφασιστικότητα και η οργάνωση των διαδηλωτών έχουν προκαλέσει έκπληξη στην κυβέρνηση, καθώς βρίσκονται εδώ και δύο μήνες στην Πλατεία Ανεξαρτησίας (την λεγόμενη Ευρωπλατεία) με θερμοκρασίες πολύ κάτω του μηδενός. Ακόμη και τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά δεν κατάφεραν να μειώσουν σημαντικά τον αριθμό τους.

Η αντίδραση του καθεστώτος

Το καθεστώς αντέδρασε στην αρχή προσπαθώντας να τηρήσει στάση ανοχής, αλλά από τα τέλη Νοεμβρίου άρχισε να εκφοβίζει τους διαδηλωτές προσφεύγοντας στην σκληρή καταστολή (με αποτέλεσμα τον θάνατο τουλάχιστον 7 διαδηλωτών

και την βάνουση κακοποίηση πολλών άλλων). Μετά την Πρωτοχρονιά αποφάσισε να θεσπίσει πιο κατασταλτικά νομικά μέτρα. Ο νόμος που ψηφίστηκε από το Κοινοβούλιο στις 16 Ιανουαρίου εγκαθίδρυσε ουσιαστικά μια ανοικτή δικτατορία και απαγόρευσε κάθε μορφής διαμαρτυρία. Ως προς την ψήφιση αυτού του νόμου η κυβέρνηση βοηθήθηκε από τα αποβράσματα του Δεξιού Τομέα, ο οποίος αποτελείται από μια ετερόκλητη ποικιλία υπερεθνικιστών νεοφασιστών που προέρχονται κυρίως από χούλιγκαν του ποδοσφαίρου. Αυτοί δεν ενδιαφέρονται ούτε για την Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε για την Ρωσία αλλά για μια φυλετικά καθαρή Ουκρανία, η οποία θεωρούν ότι σήμερα κυβερνάται από Εβραίους που θέλουν να δώσουν δικαιώματα στους ομοφυλοφίλους. Είχαν γίνει αποδεκτοί από τους περισσότερους φιλελεύθερους διαδηλωτές επειδή είχαν προβάλλει την πιο βίαιη αντίσταση έναντι της αστυνομίας καταστολής των διαδηλώσεων (Μπερκούτ). Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με την AST (Αυτόνομη Εργατική Ένωση, μια αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα της Ουκρανίας), την ίδια προπαγάνδα κατά των Εβραίων και των ομοφυλοφίλων συναντάει κανείς στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (social media) των εφεδρικών παρακρατικών ομάδων (*titushky*) που ευθυγραμμίζονται με την Μπερκούτ. Αυτές οι ομάδες καθοδηγούνται συχνά από πρώην αξιωματικούς της αστυνομίας και λειτουργούν σαν τα λατινοαμερικανικά τάγματα θανάτου. Η μεταφορά τραυματισμένων διαδηλωτών από το νοσοκομείο προκειμένου να βασανιστούν και μερικές φορές να δολοφονηθούν αποδίδεται σ' αυτές.⁷

Εν ολίγοις, υπάρχουν άθλια και αποκρουστικά στοιχεία και στις δύο πλευρές. Είναι αστείο να διαβάξει κανείς αναφορές σε τροτσκιστικές ιστοσελίδες στις οποίες οι διαδηλωτές χαρακτηρίζονται ως «δεξιόι» λες και το καθεστώς του Γιανούκοβιτς είναι κάτι διαφορετικό. Αυτό που έχουμε σε μια Ουκρανία εμποτισμένη από την εθνικιστική ιδεολογία είναι δύο Δεξιές που είναι εξίσου απορριπτές. Ωστόσο, ο Δεξιός Τομέας κατάφερε μεν να κυριαρχήσει στα πρωτοσέλιδα έως τις 16 Ιανουαρίου, αλλά τώρα βλέπει την επιρροή του να μειώνεται καθώς οι περισσότεροι διαδηλωτές συμμετέχουν στις διαδηλώσεις κατά της απόπειρας αύξησης του αυταρχικού ελέγχου. Πολλοί από αυτούς είναι αδιάφοροι προς τον εθνικισμό και δεν τους ενδιαφέρει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Ορισμένοι από αυτούς έχουν αρχίσει να υπαινίσσονται ότι ο Δεξιός Τομέας είναι στην πραγμα-

⁷<http://avtonomia.net/2014/01/23/awu-statement-current-political-situation/>

τικότητα ένα ενεργούμενο του καθεστώτος καθώς οι επιθετικές του ενέργειες παρέχουν δικαιολογία για την άσκηση μεγαλύτερης καταστολής. Από τις 16 Ιανουαρίου οι διαδηλώσεις και οι καταλήψεις έχουν αρχίσει να εξαπλώνονται στην ζωτικής σημασίας ενδοχώρα του Ντόνετσκ στην Ανατολική και Νότιο Ουκρανία. Το γεγονός αυτό ανέκοψε την φόρα του Γιανούκοβιτς και τον έβαλε σε σκέψεις. Το καθεστώς τώρα βρίσκεται σε υποχώρηση και επιδιώκει να βρει διέξοδο διαμέσου των διαπραγματεύσεων. Οι νόμοι της 16^{ης} Ιανουαρίου ακυρώθηκαν, ο πρωθυπουργός και το υπουργικό συμβούλιο παραιτήθηκαν και ο Γιανούκοβιτς έκανε αρκετές προσφορές σύναψης συμφωνίας με την αντιπολίτευση για να ηρεμήσουν τα πράγματα. Ακόμα και οι ολιγάρχες που υποστηρίζουν τον Γιανούκοβιτς προειδοποίησαν για τον κίνδυνο εμφυλίου πολέμου και έκαναν έκκληση για περισσότερο διάλογο. Ο Γιανούκοβιτς προσπαθεί τώρα να κερδίσει χρόνο παίρνοντας αναρρωτική άδεια. Ισχυρίζεται ότι πάσχει από οξεία διαταραχή του αναπνευστικού συστήματος (κοινώς γρίπη), αλλά εξακολουθεί να κυβερνά την χώρα. Είναι ένας εύσχημος τρόπος για να αναβάλλει κάθε περαιτέρω συζήτηση με την αντιπολίτευση, η οποία φαίνεται να είναι διχασμένη σχετικά με το ποιος ελέγχει τα κυβερνητικά κτήρια που έχουν καταληφθεί. Στην πραγματικότητα η αντιπολίτευση είναι ενωμένη μονάχα σε ένα αίτημα: την παραίτηση του Γιανούκοβιτς.

Για μια εργατική ταξική προοπτική

Κατά την διάρκεια όλης αυτής της κατάστασης η εργατική τάξη είναι κατά μέγα μέρος απύσχα, και σίγουρα απουσιάζει ως ταξική δύναμη. Η ουκρανική εργατική τάξη που βρίσκεται υπό τον επίσημο έλεγχο της συνδικαλιστικής ομοσπονδίας των συνδικάτων παραμένει αδρανής. Και έχει σοβαρούς λόγους για κάτι τέτοιο, αφού καμία από τις παρατάξεις του τωρινού αγώνα δεν μπορεί να της προσφέρει την παραμικρή ανακούφιση. Στο άμεσο μέλλον θα είναι σε καλύτερη θέση με τον Γιανούκοβιτς, δεδομένου ότι οποιαδήποτε συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Ένωση (και το ΔΝΤ) σημαίνει «μεταρρυθμίσεις», κάτι που οι εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο γνωρίζουν καλά το τι ακριβώς σημαίνει: μεγαλύτερη εργασιακή ανασφάλεια, χαμηλότερους μισθούς, λιγότερη κοινωνική ασφάλιση και μείωση των συντάξεων. Σε ευρύτερη κλίμακα ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση μέσα στην οποία η Ουκρανία αποτελεί άλλη μια αποτυχημένη περίπτωση. Οι «μεταρρυθμίσεις» που απαιτούνται για να συνεχιστεί η λειτουργία του καπιταλισμού στην Ουκρανία συνοψίζονται σε επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των εργαζο-

μένων όπως γίνεται άλλωστε σε ολόκληρο τον κόσμο. Και η Ουκρανία δεν είναι το μόνο μέρος που κάνει την ανοδική της εμφάνιση η ριζοσπαστική και η νεοφασιστική Δεξιά. Μια συνήθης τακτική των καπιταλιστών ήταν ανέκαθεν η τακτική του «διαίρει και βασίλευε»: πόσο δε μάλλον εν καιρώ κρίσης όπου είναι πολύ πιο εύκολο να φταίνε για αυτήν οι «άλλοι»: οι μετανάστες, οι άνεργοι άλλων εθνοτικών ομάδων. Πρόκειται για μια τακτική παλαιότερη του καπιταλισμού, αλλά ποτέ άλλοτε δεν την είχαν τόσο ανάγκη οι εκμεταλλευτές μας από όσο την έχουν σήμερα. Όμως η παγκόσμια εργατική τάξη είναι μια τάξη μεταναστών. Δεν έχουμε πατρίδα, αλλά έχουμε να κερδίσουμε έναν ολόκληρο κόσμο.

Στην Ουκρανία το έργο αυτό φαίνεται τρομακτικό. Υπό τις παρούσες συνθήκες η δημιουργία ενός πολιτικά ανεξάρτητου και αυτόνομου κινήματος της εργατικής τάξης δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ωστόσο, οι λιγοστές υπάρχουσες επαναστατικές εργατικές ταξικές δυνάμεις θα πρέπει να επιδιώξουν την συνεργασία επί τη βάσει ορισμένων κοινών στόχων. Πάνω απ' όλα, ο κύριος στόχος τους θα πρέπει να είναι η μη υποστήριξη καμίας αστικής μερίδας, γιατί όλες τους αντιπροσωπεύουν απλώς διαφορετικές αποχρώσεις του φάσματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Ταυτοχρόνως, θα πρέπει να υποστηρίξουν κάθε πρωτοβουλία που ενισχύει την εργατική αλληλεγγύη και την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης στην συλλογική της δύναμη στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές και στις καταλήψεις. Παράλληλα, θα πρέπει να διεξάγουν πολιτική προπαγάνδα εναντίον όλων των αστικών μερίδων και υπέρ της άποψης ότι ο αγώνας των εργαζομένων στην Ουκρανία δεν είναι ο μοναδικός, αλλά αποτελεί μέρος της παγκόσμιας αντίστασης στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Ο δρόμος δεν είναι σύντομος, αλλά πρέπει να ξεκινήσει από κάποια αφετηρία. Σε τελική ανάλυση, οι εργάτες της Ουκρανίας θα πρέπει να ενταχθούν στις στρατιές της παγκόσμιας εργατικής τάξης διαμέσου ενός διεθνούς και διεθνιστικού πολιτικού κινήματος με στόχο την απαλλαγή από ένα σύστημα που έχει ξεπεράσει προ πολλού την χρησιμότητά του.

Jock
3-2-2014

Πηγή: <http://www.leftcom.org/en>